

CJO Jaarverslag 2001

Archief Philip Staal

Amsterdam, juni 2002

Inleiding

Evenals in 2000 stonden in het verslagjaar de activiteiten van het Centraal Joods Overleg voor een groot deel in het teken van de Joodse oorlogstegoeden. In 2000 werden overeenkomsten bereikt over de teruggave van Joods bezit dat bij de overheid en banken en beurs berustte. Na het sluiten van deze akkoorden was prioriteit gegeven aan de opzet van het Bureau Marorgelden dat belast werd met de verdeling van de restitutiegelden onder Joodse oorlogsoverlevenden. De uitwerking van andere onderdelen van de akkoorden werd doorgeschoven naar 2001. In dit verslag zijn deze werkzaamheden en onze overige activiteiten samengevat

Stichting Joods Humanitair Fonds

In het akkoord met de Nederlandse Overheid werd afgesproken dat een bedrag van 50 miljoen gulden op het totaal van 400 miljoen, beschikbaar zou worden gesteld aan humanitaire doelen in het buitenland. Tevens werd afgesproken dat de overheid zorg zou dragen voor de uitvoeringskosten. Begin 2001 ontstond een werkgroep die de opzet van de stichting Joods Humanitair Fonds moest gaan voorbereiden. De werkgroep bestond aanvankelijk uit vertegenwoordigers van het Ministerie van Financiën, de Stichting Platform Israel (SPI) en de heren Wurms en Naftaniel van het CJO. Al gauw zouden ook vertegenwoordigers van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en medewerkers van advocaten- en notarissenkantoor Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn betrokken worden bij de vergaderingen van de werkgroep. Gestaa en in constructieve sfeer werd gewerkt aan de statuten en het uitkeringsreglement van de stichting.

Met enige regelmaat brachten de heren Wurms en Naftaniel in bestuursvergaderingen verslag van uit van de vorderingen van de werkgroep. Duidelijk werd dat een belangrijk deel van activiteiten van de stichting zich zou gaan richten op Joodse doelen in Centraal- en Oost-Europa. Hulp aan deze landen is nodig omdat Joden daar de afgelopen eeuw twee maal slachtoffer zijn geworden van dictatoriale regimes: het nazi regime en de communistische regimes. In het 'Eindrapport Werkgroep Verdeling Joodse Oorlogstegoeden' dat medio 2000 verscheen was overigens al geadviseerd om Joden die na de oorlog naar Nederland kwamen en de vervolging als statenlozen hadden ondergaan, dan wel de vervolging in het Oostblok hadden overleefd uit solidariteit een individuele uitkering te verstrekken. Deze groep, naar schatting 1.000 mensen, kon geen aanspraak maken op de Maror-regeling. Over de hoogte van deze uitkering zou later worden beslist. Nadat het CJO-bestuur dit plan aanvankelijk had overgenomen, herzag het CJO-bestuur in juni 2001 zijn mening. Individuele uitkeringen aan de beoogde groep leek te veel op een vergoeding voor aangedaan leed, een gedachte die geheel in strijd was met het CJO-uitgangspunt van de restitutieoperatie. Het humanitaire Fonds zou zich uitsluitend richten op projecten in het buitenland. Dit vanuit de gedachte dat de Nederlands Joodse gemeenschap de morele plicht heeft financiële hulp te bieden aan mensen die slachtoffer zijn geworden van conflictsituaties.

Eind november boden SPI en CJO gezamenlijk de concepten van de statuten en het uitkeringsreglement aan aan de Minister van Financiën. Deze stemde ermee in en de Tweede Kamer nam nog voor de jaarwisseling de stukken ter kennisneming aan. In de statuten werd vastgelegd dat het Fonds in principe jaarlijks alleen de rente besteedt voor het (co-)financieren van projecten. Het Fonds beoogt hierdoor een continue factor te kunnen worden. Alleen in bijzondere gevallen kan ook de hoofdsom worden aangesproken.

In maart 2002 zou het elf personen tellende bestuur, bestaande uit Nederlandse en buitenlandse leden waaronder de heren Naftaniel en Wurms, formeel door de Minister van Financiën worden geïnstalleerd. Het kantoor werd gevestigd in het gebouw van het Centrum Informatie Documentatie Israel in Den Haag.

Stichting Individuele Effectenaanspraken Sjoa

Onderdeel van het akkoord met de banken/beurs was de aanvulling van het tekort van de regeling Waarborgfonds rechtsherstel 1953. Joodse effectenbezitters kregen in 1953 via deze regeling 90 procent van de waarde vergoed van de effecten die in de oorlog waren geroofd. In het akkoord werd overeenstemming bereikt dat de resterende 10 procent een huidige waarde van 264 miljoen gulden vertegenwoordigde. De overeenkomst verplichtte SPI en CJO om vanuit dit geld de resterende 10 procent aan te vullen bij mensen die in 1953 werden gedupeerd door de regeling. Daarom werd gewerkt aan de oprichting van de Stichting Individuele Effectenaanspraken Sjoa die deze effectenclaims in behandeling moest gaan nemen en in geval van voldoende onderbouwing tot uitkering van de claim overgaan.

In het akkoord met de banken werd eveneens afgesproken dat SPI en CJO zorg zouden dragen voor de afhandeling van nog twee zaken waarvoor de banken een vergoeding hadden betaald. Het ging om een vergoeding van de helft van de commissie die Puttkammer, in de oorlog medewerker van de Rotterdamsche Bankvereniging (Robaver), had genoten voor het verstrekken van sperrstempels aan Joden die in ruil daarvoor waardevolle bezittingen hadden ingeleverd. De tweede kwestie was die van de opengebroken bankkluisjes. In de oorlog brachten de banken de kosten van het openbreken door de Duitsers in rekening bij de Joodse huurders van deze kluisjes. Ook hiervoor werd in het akkoord een vergoeding betaald en werd afgesproken dat CJO en SPI zorg zouden dragen voor de afwikkeling van claims op deze kosten. Om niet onnodig veel stichtingen te hoeven oprichten besloten SPI en CJO deze twee kwesties onder te brengen in de Stichting Individuele Effectenaanspraken Sjoa.

De uitvoering van het werk van de Stichting werd uitbesteed aan accountantskantoor PriceWaterhouseCoopers (PWC) in Amsterdam dat in 1999/2000 onderzoek had verricht naar de Joodse tegoeden bij de banken. Samen met PWC en SPI werkte het CJO aan de statuten en reglementen. Voor het CJO werden de heren Naftaniel en Numann in het bijzonder met deze taak belast. Zij lieten zich hierbij juridisch adviseren door Mr R.S. Meijer, advocaat in Den Haag bij wie het CJO in de afgelopen jaren meerdere malen advies heeft ingewonnen. In november kon de stichting opgericht. Namens het CJO nam de heer Naftaniel zitting in het bestuur. De heer A. Roet deed dit namens SPI, terwijl de heer Meijer werd benoemd tot voorzitter. De Stichting zal tot en met 31 december 2002 claims in behandeling nemen.

Stichting Individuele Bankaanspraken Sjoa

Een ander onderdeel van het bankenakkoord behelsde de teruggave van zogenoemde ‘niet opgevraagde creditgelden’. Een van de resultaten van het reeds eerder genoemde onderzoek van PWC was een namenlijst van ruim 3.000 slapende rekeningen. Volgens het onderzoek gaat het om rekeningen van Joden waarop jarenlang niets meer door de eigenaar af- of bijgeboekt is. In de meeste gevallen gaat het om kleine bedragen. SPI en CJO werkten samen met de Nederlandse Vereniging van Banken aan de opzet van de Stichting Individuele Bankaanspraken Sjoa. Opnieuw waren het de heren Numann en Naftaniel die, bijgestaan door de heer Meijer, namens het CJO meewerkte aan de voorbereidingen. Hoewel er vorderingen werden gemaakt, kon de stichting nog niet worden opgericht in het verslagjaar. Wel werd afgesproken dat de heer Behrendt op verzoek van het CJO zitting zou nemen in het bestuur van de Stichting en dat de uitvoerende werkzaamheden verricht zouden worden door PWC. Op verzoek van SPI, NVB en CJO werd voormalig Minister van Justitie mevrouw Mr W. Sorgdrager bereid gevonden om voorzitter van de Stichting te worden. In april 2002 is de Stichting van start gegaan.

Collectieve tegoeden

Veel minder juridisch van aard dan de opzet van de effecten- en de bankenstichting was de verdeling van de tegoeden bestemd voor de Joodse infrastructuur ofwel collectieve doelen in Nederland. In 2000 was door accordering van het 'Eindrapport Verdeling Joodse Tegoeden' afgesproken dat minimaal 10 en maximaal 20 procent bestemd moest worden voor deze doelen. Afgezien van het feit dat lezers van het Eindrapport verschillende interpretaties gaven van het kernbedrag waarover minimaal 10 en maximaal 20 procent moest worden berekend, werd het CJO geconfronteerd met de gevoelige vraag wie er verantwoordelijkheid moest dragen over de verdeling van deze gelden. Het CJO stond op het standpunt dat het de gelden niet zelf wil verdelen. Echter als ondertekenaar van de restitutieakkoorden draagt het wel verantwoording voor een correcte verdeling. Reeds in 2000 startte het CJO gesprekken met het Platform Infrastructuur Nederland (PIN), een verzameling van tientallen Joodse organisaties in Nederland. Het PIN en zijn leden richten zich op het verwerven en uitoefenen van invloed op de voor de infrastructuur beschikbare restitutiegeden.

In maart 2001 leidden de gesprekken tussen CJO en PIN tot een convenant. Afgesproken werd dat de verdeling in goed overleg tussen beide partijen diende te gaan. Een deel van de structuur die de uitvoeringsorganisatie zal krijgen lag in maart overigens al vast. Het CJO had zich in 2000 reeds aangesloten bij de aanbevelingen die gedaan werden in het memorandum van de Werkgroep Organisatorische Voorbereiding Verdeling Tegoeden. In dit rapport werd voorgesteld de collectieve tegoeden een zelfde organisatorische structuur te geven als de structuur bij de individuele Maror-uitkeringen. Dit houdt in dat er een stichting, dient te worden opgericht die het beheer zal voeren over de restitutiegeden afkomstig van de verzekeraars (waarmee in 1999 een akkoord werd gesloten) en de banken/beurs. De stichting zou een personele unie dienen te vormen met de Stichting Maror-gelden Overheid (SMO), waarin de gelden afkomstig van de overheid waren ondergebracht. In de SMO, bestaande uit drie zogenoemde Kamers, zal Kamer II worden belast met de verdeling van de gelden bestemd voor de infrastructuur in Nederland. Voordeel van deze constructie is dat de overheid de uitvoeringskosten voor haar rekening zal nemen.

Een belangrijke afspraak die werd vastgelegd in het convenant tussen CJO en PIN was de installatie van een Stuurgroep. Deze Stuurgroep die in mei van start ging kreeg de opdracht mee als wegbereider te fungeren voor onder meer het maken van een uitkeringsreglement. Hiertoe was het noodzakelijk om de bestaande geldstromen in Joods Nederland in kaart te brengen. De kern van de Stuurgroep wordt gevormd door drie mensen van het PIN en drie vertegenwoordigers (de heren Paktor, Sanders en Simon) die door het CJO zijn afgevaardigd. Nadat de Stuurgroep zijn werkzaamheden heeft voltooid zullen PIN en CJO zich aan de hand van de bevindingen van de Stuurgroep nader overleg voeren. Tegelijkertijd werd afgesproken dat het CJO de statuten opstelt van de stichting die het beheer zal voeren over de private gelden en de bestuursleden van deze stichting benoemt. De intensieve en uitgebreide opdracht die de Stuurgroep heeft meegekregen maakte het onmogelijk het werk af te ronden in het verslagjaar.

Overige kwesties rond restitutie

Het CJO volgde ook in 2001 de ontwikkelingen omtrent de teruggave van Joodse oorlogskunst. In april deed de Commissie Ekkart, die het onderzoek leidt naar Joodse kunstwerken in handen van de staat, enkele aanbevelingen aan de Nederlandse regering. Eén van de adviezen was dat het teruggave beleid van de overheid met spoed diende te worden versoepeld. In november maakte de regering naar aanleiding van de aanbevelingen bekend een onafhankelijke commissie in te stellen. Deze commissie onder voorzitterschap van Mr J.M. Polak zal de overheid adviseren bij het al dan niet toekennen van claims. Het CJO, dat in mei tijdens een onderhoud met Staatssecretaris Van der Ploeg had aangedrongen op een adviescommissie, was teleurgesteld over het feit dat de mogelijkheden voor de commissie te

beperkt waren. Zo bleek dat de commissie alleen advies kon uitbrengen indien de Minister van OC & W daarom vroeg en niet als een claimant om een oordeel vroeg. Op 16 november bracht het CJO een persbericht uit waarin het zijn teleurstelling tot uitdrukking bracht. Verheugend was echter dat de Staatssecretaris een week later in het kamerdebat aangaf dat claimanten een zaak bij het Rijk kunnen indienen waarbij het dan voor de hand ligt dat de minister daarover advies zal vragen aan de commissie en niet als zeef zal werken.

In de al eerder genoemde overeenkomst met de banken/beurs werd afgesproken een gedenksteen aan te brengen aan de gevel van het voormalige kantoor van de roofoverval Lipmann Rosenthal aan de Sarphatistraat in Amsterdam. Namens het CJO coördineert de heer Cohen Paraira de voorbereidingen. De plaquette zal naar verwachting in 2002 worden geplaatst. Tevens werd in de overeenkomst afgesproken te werken aan een 'populair' boek over de geschiedenis van de effectenroof en het naoorlogse effectenrechtsherstel. In de redactie die de auteur begeleidt heeft op verzoek van het CJO de heer Sanders zitting.

In het voorjaar startte het Ministerie van Financiën een onderzoek naar slapende banktegoeden in de Verenigde Staten in het bijzonder in de staat New York, die mogelijk toebehoren aan Nederlandse Joden die hun geld vlak voor de Tweede Oorlog op Amerikaanse rekeningen stortten uit vrees voor de Duitse inval in Nederland. In oktober werd het onderzoek afgerond. De voornaamste conclusie was dat er nog niet met zekerheid een koppeling gemaakt kan worden tussen de aanwezige slapende tegoeden in New York en Nederlands Joodse tegoeden. Wellicht dat er opheldering in de kwestie gegeven kan worden indien toegang wordt verkregen tot een belangrijk archief dat deel uitmaakt van de Presidential Library of president Clinton dat echter in principe pas in 2006 wordt geopend. In een gesprek tussen het CJO en de Minister van Financiën in december werd afgesproken dat het CJO het initiatief neemt in het leggen van contacten in de Verenigde Staten. Haast is daarbij geboden omdat nader overleg met de Nederlandse banken allen mogelijk is indien voor 1 januari 2003 aannemelijk gemaakt kan worden dat Nederlandse banken voordeel hebben genoten van de tegoeden op rekeningen in het buitenland.

Needy Victims Project

Na enkele jaren van voorbereiding werd in maart gestart met het project 'Needy Victims of the Holocaust'. Dit project, gefinancierd vanuit Zwitserland, was binnen de door het verantwoordelijke Zwitserse Fonds scherp gestelde normen bestemd voor Joodse oorlogsoverlevenden die thans leven van een minimuminkomen. Na een publiciteitscampagne van enkele maanden werd in het najaar aan 661 mensen een eenmalige uitkering van ruim 2.800 gulden overgemaakt. Aan het project, dat in Nederland onder eindverantwoordelijkheid van het CJO viel, werd onder meer meegewerkt door de Pensioen- en Uitkeringsraad en de Stichting Joods Maatschappelijk Werk.

Contacten met andere organisaties

Hoewel de verdeling van de Maror-gelden geheel in handen is van het Bureau Maror-gelden bleef en blijft het CJO een grote verantwoordelijkheid voelen voor een correcte uitvoering. In 2001 onderhield het CJO contact met de SMO en de Stichting Individuele Maror-gelden, de stichtingen die aan het hoofd staan van het Bureau Maror-gelden. Gesproken werd onder meer over de voortgang van de verwerking van de individuele aanvragen en uitkeringen, de personele bezetting en de voorbereidingen op de tussentijdse uitkeringsronde voor individuen. Bovendien benoemde het CJO een eigen bestuurslid, de heer Markens, in het bestuur van de SMO nadat een vacature was ontstaan. De benoeming werd goedgekeurd door de Minister van Financiën.

Net als in voorgaande jaren bleef er een nauw contact bestaan tussen het CJO en de Stichting Platform Israel (SPI). Door de gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het naleven van de

restitutieovereenkomsten is een hechte band essentieel. In maart van het verslagjaar was een delegatie van het CJO-bestuur te gast bij de SPI in Israel. Tijdens dit bezoek werd een bijdrage geleverd aan een seminar over de Joodse oorlogstegoeden. Ook met het Adviescollege Restitutie en Verdeling, dat sinds 1999 het CJO adviseert over zaken m.b.t. oorlogstegoeden, bleef een belangrijke band bestaan. Via zijn waarnemer bij CJO-bestuursvergaderingen laat het Adviescollege zich informeren over de vorderingen van de werkzaamheden. Het Adviescollege brengt soms gevraagd dan weer ongevraagd advies uit aan het CJO-bestuur door middel van notities of mondeling via zijn waarnemer.

Situatie Midden-Oosten en Durban Conferentie

Met grote zorg volgde het CJO nauwgezet de ontwikkelingen in Israel. Met afschuw nam onze vereniging keer op keer kennis van de vele zelfmoordaanslagen op onschuldige Israelische burgers. In juni was het CJO medeondertekenaar van een paginagrote advertentie in de Jerusalem Post waarin Nederlands Joodse organisaties de slachtoffers van de Palestijnse terreuraanslagen condoleerden. Daarnaast werden deze terreurdaden veroordeeld en werd er opgeroepen de vredesonderhandelingen te heropenen. Twee maanden later maakte voorzitter Wurms deel uit van een delegatie van vertegenwoordigers van Nederlands Joodse organisaties tijdens een solidariteitsreis door Israel.

In het voorjaar vonden gesprekken plaats tussen vertegenwoordigers van het CJO en de Israelische ministers Sheerit (Justitie) en Melchior (onderminister Buitenlandse Zaken) waarbij de actualiteit in Israel en de VN-conferentie te Durban centraal stonden. In december werd door de heren Cohen Paraira, Naftaniel, Vis en Wurms deelgenomen aan een bijeenkomst met de Israelische minister Tarif, verantwoordelijk voor Arabische zaken.

De heren Wurms en Vis hadden in juli een ontmoeting met mevrouw A.G. Wolters ter voorbereiding op haar uitzending naar de Nederlandse ambassade in Tel Aviv waar zij de positie van plaatsvervangend chef de poste zou gaan bekleden. In het najaar vond in Tel Aviv een vervolgesprek plaats tussen mevrouw Wolters en de heer Vis.

In maart werd met vertegenwoordigers van de Samen Op Weg-kerken gesproken over de situatie in Israel. Daarbij kwamen onder meer aan de orde de vernietiging van heiligdommen op de Tempelberg door de Palestijnse Autoriteit, de hulp aan Palestijnse vluchtelingen vanuit de SOW-kerken en de houding ten aanzien van Israel van het Interkerkelijk Vredesberaad. In mei werd gesproken met bisschop Van Luyn, voorzitter van de Bisschoppelijke Commissie voor het Jodendom, en vertegenwoordigers van de Katholieke Raad voor Israel. In dit gesprek kwam onder meer een uitspraak van de Syrische president Bashir Assad, aan de orde die hij deed in het bijzijn van de paus tijdens diens bezoek aan Syrië. Assad beschuldigde de Joden ervan Christus te hebben vermoord. Naar aanleiding van het gesprek zond bisschop Van Luyn een brief naar de Kardinalen Kasper en Simonis waarin hij (overigens tevergeefs) vroeg alsnog een afkeurende verklaring door het Vaticaan te doen uitgaan in antwoord op de uitspraken van Assad.

Eveneens grote bezorgdheid bestond er over de VN-antiracisme Conferentie in Durban. In de aanloop naar de conferentie voerde de heer Vis, samen met mevrouw Hirschfeld van het CIDI die de conferentie ook zou bijwonen, overleg met mevrouw R. Jones-Bos, ambassadeur voor de mensenrechten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Een CJO-delegatie bestaande uit de heren Naftaniel, Vis en Wurms drongen er in een gesprek met de Minister van Buitenlandse Zaken op aan antisemitische conceptteksten die waren opgesteld tijdens voorbereidende vergaderingen te verwerpen. Daarna werd de Minister er via een brief op attent gemaakt dat de conferentie dreigde te worden aangegrepen om het bestaansrecht van de staat Israel te ondermijnen. De vrees werd helaas werkelijkheid. De conferentie voltrok zich in een ronduit antisemitische sfeer. Sommige landen en belangengroepen bestempelden Israel als een racistische staat en Zionisme als een racistische ideologie. Nadat Israel, de Verenigde

Staten en Canada uit onvrede hierover de conferentie verlieten, schreef het CJO brieven aan de Nederlandse regering waarin werd opgeroepen de conferentie eveneens te verlaten. Zonder het gewenste resultaat overigens. Nederland trok zijn delegatie niet terug, maar de verwijzing naar Zionisme kwam in de eindverklaring niet voor.

Diversen

Op 24 oktober mocht de heer Wurms samen met de heer Dolman (lid van de Raad van State en voorzitter van het Adviescollege voor de verdeling van gelden voor Joodse doelen uit de Vierde tranche Goudpool) het eerste exemplaar in ontvangst nemen van 'De Joden in Nederland anno 2000'. Dit sociaal-demografisch onderzoek werd samengesteld in opdracht Joods Maatschappelijk Werk.

Tijdens enkele gelegenheden waren bestuursleden aanwezig om het CJO te representeren. Dit was ondermeer het geval bij de opening van het Rabin Centrum voor Cultuur en Educatie van het Centrum Informatie en Documentatie Israel en bij de presentatie van de restyling van het Nieuw Israelietisch Weekblad in november.

Eveneens vermeldenswaardig hier is het contact met de Vereniging "Behoudt de Tulp", die zich fel verzette tegen de sloop van een aantal panden in de Professor Tulpstraat in Amsterdam. De panden worden door het CJO beschouwd als een van de laatste stukjes die herinneren aan het bloeiende Joodse leven in vooroorlogse Amsterdam. In een gesprek met de verantwoordelijke wethouder gaf het CJO aan tegen de sloop te zijn. Met instemming werd dan ook gereageerd toen eind april het College van B & W besloot het behoud en herstel van de gebouwen te bevorderen en eigenaar Delta Lloyd hiermee instemde.

In een brief aan de ambassade van de Verenigde Staten bracht ons bestuur zijn saamhorigheid met het Amerikaanse volk tot uitdrukking na de terreuraanslagen op 11 september. Boos en geschokt over de brutale aanvallen tegen een democratische land, werd in de brief stilgestaan bij de belangrijke bijdrage van de VS aan de bevrijding van Europa van het kwaadaardige en ondemocratische Duitse Rijk.

CJO: organisatie en toekomst

In 2001 nam ons bestuur afscheid van twee bestuursleden die beiden sinds de oprichting van de vereniging zitting hadden in het bestuur. In juni verliet secretaris en vice-voorzitter Sanders het bestuur. De heer Vis nam zijn plaats in en werd de nieuwe secretaris. Zittend bestuurslid Cohen Paraira werd vice-voorzitter. Aan het eind van het jaar trad de heer Hes terug. Zijn functie als penningmeester werd overgenomen door de heer Naftaniel. Na de jaarwisseling zou de heer Van den Bergh de opengevallen positie innemen. Op 31 december 2001 bestond het bestuur uit:

namens het Portugees-Israëlitisch Kerkgenootschap ing D. Ph. Cohen Paraira, vice-voorzitter

namens het Nederlands-Israëlitisch Kerkgenootschap: dr H.A. Markens, bestuurslid

namens het Centrum Informatie Documentatie Israel: drs R.M. Naftaniel, penningmeester

namens het Verbond van Liberaal-Religieuze Joden in Nederland: Mr E.J. Numann, bestuurslid

namens het Nederlands-Israëlitisch Kerkgenootschap: R.E. Vis, secretaris

namens de Federatie Nederlandse Zionisten: drs R.J. Wurms, voorzitter.

De zetel van de Stichting Joods Maatschappelijk Werk was vacant.

Het 'Projectbureau Roof & Restitutie' werd in het verslagjaar bemand door de heer Van de Lagemaat. Het Projectbureau fungeert tevens als informatiepunt voor telefonische vragen over oorlogstegoed.

Door de intensieve rol die het CJO de afgelopen jaren heeft gespeeld in de oorlogstegoedenkwestie wordt vaak voorbij gegaan aan de oorspronkelijke gedachte die ten grondslag lagen aan de oprichting van het CJO: het vertegenwoordigen van de externe belangen van Joden in Nederland. Gedurende het verslagjaar kwam het bestuur enkele malen bijeen om te spreken over hoe het CJO in de toekomst deze doelstelling het beste kan realiseren. Aan de orde kwamen onder andere de rol die het CJO zou kunnen en wellicht moeten spelen in Joods Nederland, uitbreiding van de activiteiten en uitbreiding van het aantal leden. Dergelijke onderwerpen vergen zorgvuldigheid, tijd en aandacht. Tot ingrijpende besluiten kwam het in 2001 nog niet. Ons bestuur realiseert zich echter dat in 2002 heldere beleidslijnen moeten worden uitgezet en dat er gestart dient te worden met de uitvoering van de deze beleidslijnen.

Amsterdam, juni 2002

Drs R.J. Wurms, voorzitter

R.E. Vis, secretaris